

strany se dohodnou o pachtovním. Správnosti tohoto názoru nasvědčují ustanovení §u 5 (3) zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 313 sb. z. a n. a čl. IV. zákona ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n., že okresní soud, v jehož obvodě leží pachtovaný pozemek, určí pachtovné k návrhu pachtýře nebo propachtovatele pouze tehdy, když strany se o pachtovním nedohodnou, když tedy zakročení u soudu jest nutným. Dle čl. V. zákona ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n. může býti žádáno za úpravu pachtovního pro pachtovní léta 1922/1923 a 1923 až 1924 i tehdy, bylo-li pachtovné upraveno podle §u 5 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 313 sb. z. a n., t. j. bylo-li upraveno soudem, nikoliv bylo-li stanoveno úmluvou stran, jež, jak výše doličeno, vylučuje zahájení mimosporného řízení ve smyslu §u 9 tohoto zákona a čl. IV. zákona ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n. Ustanovení čl. VI. tohoto zákona ničeho nemění na uvedené zásadě, nýbrž má na mysli pouze právní poměr mezi propachtovatelem, dosavadním a novým pachtýřem a pachtovní smlouvy uzavřené od 1. ledna do 17. srpna 1922 na dobu nejméně šesti let. Slušelo se proto dovolacímu rekursu vyhověti a obnoviti usnesení prvního soudce, jež odpovídá skutkovému a právnímu stavu věci.

Čís. 2404.

Styk dětí s druhým manželem může býti po případě určen na více dnů.

(Rozh. ze dne 20. března 1923, R II 81/23.)

Při rozvodu manželů od stolu a lože byly dány děti právoplatně do výchovy otcovy, k napotomní žádosti matky pak jí s o u d p r v é s t o l i c e povolil jednak navštívit děti jednou měsíčně a pobýti s nimi od 9 do 17 hodin, jednak vzíti si je o hlavních prázdninách na 14 dní k sobě. R e k u r s n í s o u d usnesení prvního soudu ohledně měsíčních návštěv potvrdil, ohledně prázdninového pobytu však je zrušil a uvedl v tomto směru v d ů v o d e c h: Jinak má se však věc s ustanovením, že matka může mítí dívky každý rok o hlavních prázdninách po 14 dnů u sebe. § 142 obč. zák. rozeznává mezi tím, komu byly děti předány, a tím, kdo se s nimi smí stýkati, tedy mezi jejich přechovatelem a navštěvovatelem. U onoho se zdržují, tento za nimi dochází nebo dojíždí. Pobyt jejich je u přechovatele, u něho se mají děti zdržovati. V tomto případě je přechovavatelem otec, t. j. stěžovatel, poněvadž rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 27. června 1922 bylo vysloveno, že se děti přenechávají stěžovateli. S tím nutno počítati a nelze na tom ničeho měniti. Neprávem tedy vyslovil první soud, že matka má právo, děti každý rok na nějaký čas k sobě vzíti a u sebe chovati. Oním rozhodnutím bylo jí právo toto odepřeno.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

I když nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 27. června 1922 vyslovil, že se výchovou dětí výlučně pověřuje otec, nemělo tím nikterak býti před-

stihováno pozdější rozhodnutí o úpravě styku těchto dětí s matkou. V §u 142 obč. zák. se výslovně ustanovuje, že druhý z rodičů, jemuž nebyla výchova svěřena, jest přes to oprávněn, s dětmi se osobně stýkati. Co zákonodárce osobním stykem rozumí, není výslovně uvedeno, a proto dlužno slovo styk vykládati ve smyslu běžném. Stykem dle toho jest rozuměti setkávání se osob vůbec. Uváží-li se, že i ustanovením, že děti byly přenechány jednomu manželovi do výchovy, tím (výchovou) jest stanoven styk stálý za určitým účelem na dobu více let, již nelze předem určit, nelze tedy míti za styk jen krátké, na určité hodiny vypočtené setkání se dětmi s rodiči, nýbrž i setkání takové, jež bylo určeno dobou delší, ne však trvale jako u výchovy. Styk má sloužiti hlavně k osvěžení, upevnění a zachování příbuzenských svazků, vzájemné lásky a úcty k onomu z rodičů, s nimiž se děti jen zřídka vídávají, a má se jím podporovati mravní výchova dětí, jež výlučně druhému z rodičů byla svěřena. Z toho plyne, že děti pobytem u druhého z rodičů nemají, ano nesmějí, na výchově utrpěti úhony. Vychází-li se s tohoto hlediska, pak nutno i pobyt dětí u matky po dobu 14 dnů v čase hlavních školních prázdnin považovati za styk, jaký má § 142 obč. zák. na mysli. Proto právem soud první stolice dal matce, jež ze stálého styku, výchovy dětí, jest vyloučena a jedině obmezena na styk s dětmi v celku ani ne na měsíc ročně, právo, mimo určité dny, jednou v měsíci, i 14 dnů hlavních školních prázdnin se svými dětmi se stýkati.

Čís. 2405.

Spachtoval-li pachtýř pozemky na řadu let za pevné roční pachtovné, nemůže se v nesporném řízení domáhati snížení pachtovného, poklesly-li ceny zemědělských plodin za doby pachtovní. Zvláštních zákonů o úpravě pachtovného nelze tu použiti.

(Rozh. ze dne 20. března 1923, R II 84/23.)

Veřejnou dražbou dne 10. října 1920 spachtoval pachtýř pozemky nezletilců na tři roky za ročních 5400 Kč. Návrh jeho v roce 1922, by pachtovné bylo pro poslední rok sníženo při nejmenším na 1500 Kč, poručenský soud zamítl. D u v o d y: Z předpisů §§ 232 a 233 obč. zák. vychází, že nemovitosti poručenců mají býti spravovány tak, aby poručencum co nejvíce vynášely. Proto nařizuje se pravidelně jak pro prodej, tak pro pronájem veřejná dražba. Tak tomu bylo i v tomto případě. Nařízena byla veřejná dražba, a v dražebních podmínkách jako nejmenší pachtovné stanoveno 3000 Kč, a doba pachtu tři roky. Věděl tedy pachtýř při dražbě, jaké závazky na sebe bere, a musil předvídat, že hospodářské poměry se za tři roky změní, že se vysoké ceny hospodářských plodin dlouho již udržeti nemohou. Pachtoval-li přece a jako pachtýř, který nejvyšší pachtovné nabídl, pozemky a budovy do pachtu dostal, musí nyní smlouvu splniti. Nynější pokles cen jde na jeho vrub (§ 1311 obč. zák.) a nemůže poručenský soudce o své újmě svoliti ke změně smlouvy a snížení pachtovného, i když pro svou osobu uznává, že na nynější poměry je pachtovné vysoké. Poručník ponechal výslovně